

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1256/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Тајане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова Републике Србије, полицијска управа Крагујевац, Сектор за ванредне ситуације Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3916/18 од 13.12.2018. године, у седници већа одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3916/18 од 13.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3916/18 од 13.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1957/17 од 06.07.2018. године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да за тужиоца уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања за период од 15.06.2010. године до 30.11.2011. године, на износе ближе одређене у изреци по стопама које буду важиле на дан уплате као и да извештај о извршеној уплати достави тужиоцу. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3916/18 од 13.12.2018. године, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Крагујевцу П1 1957/17 од 06.07.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила посебну ревизију (члан 404. ЗПП), због битне повреде

одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, јер је неуједначена судска пракса.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са ставом израженим у одлукама Уставног суда Уж 1430/14 и Уж 1431/14.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не пралази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради уплате доприноса поднета је суду 01.11.2017. године. Вредност предмета спора је неодређена.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора није опредељена, нити се она може утврдити из одређене и наплаћене судске таксе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић